

[Økonomiministeren.]

sygehusbyggeri, skolebyggeri o. s. v. Den drager blot konsekvensen af det, vi har været igennem, og jeg kan ikke rigtig se, at netop venstre og det konservative folkeparti er de rette til at bebrejde regeringen dette.

Noget andet er, at så vidt jeg kan se, må en mindretalsregering — det vil jeg ikke undlade at sige her — efter det, vi har været igennem, vel tage det bestik af situationen, at nu må disse planer tages op til en noget mere vidtgående revision, således at man dels i planerne indarbejder følgerne af det igangsættelsesstop, der er vedtaget, dels i det hele tager 3 års planerne op til almindelig vurdering med henblik på mulighederne for i fremtiden — det vil altså sige i de næste 3 år — her i tinget at få gennemført den fornødne finansielle dækning.

Henry Christensen: Den højtærede finansminister sagde som et forsvar over for kritikken af den stykkevise politik, som regeringen fremlægger i folketinget, at hvis venstre og oppositionen havde været rede til at fortsætte forhandlingerne, havde det ikke været nødvendigt med en sådan stykkevis politik. Ja men, højtærede finansminister, hvem var det, der holdt op med at forhandle? Det var den højtærede minister, det var regeringen. Jeg tror, det vil være rigtigt af den højtærede finansminister at bekræfte, at han fik besked om, at vi var villige til at fortsætte forhandlingerne. Det var altså den højtærede finansminister og den højtærede statsminister, der holdt op med at forhandle.

Jeg kan i øvrigt henvise til, hvad jeg sagde, da vi havde anden behandling af første eller anden buket, eller hvad det var, at der er heller ingen, der er i tvivl om, hvad det var, der bragte den højtærede ministers eller den høje regerings interesse for at fortsætte forhandlingerne med mit parti til ophør.

Nu siger det ærede medlem hr. Westerby, at der var almindelig enighed imellem mit parti, det konservative parti og socialistisk folkeparti om kritik af regeringen; men så må jeg sige, at der er tilsyneladende også en vældig overensstemmelse mellem det ærede medlem hr. Westerby, den socialde-

mokratiske regering og socialistisk folkeparti nu om overfaldene på venstre.

Et af hovedargumenterne — og dér var det ærede medlem hr. Baunsgaard jo med — var postulatet om, at venstre, mit parti, havde været i enhver henseende negativt under forhandlingerne, at der intet positivt var kommet fra mit parti. Tror det ærede medlem, at han fremmer en rigtig historieopfattelse ved den slags postulater? Hvad var nu stillingen? Det var klart, at der var forskellige ting, der blev afvist. Den højtærede finansminister havde foreslået at forhøje engrosomsætningsafgiften fra 9 til 10 pct. Jeg tror, den højtærede finansminister vil erkende, at jeg var den første, der offentligt påpegede, at her var et område, hvor vi kunne gå videre, at det måske netop var det område, hvor der, når man tilsigtede en forbrugsbegrænsning, var de bedste muligheder for at gennemføre en afgiftspolitik, der ramte forbruget så bredt som muligt, og jeg anbefalede den højtærede finansminister at gå den vej. Det ærede medlem hr. Baunsgaard, erindrer vi, var meget betænkelig ved at gå den vej, men han overvandt sig selv i så henseende, og det skal han ikke have utak for.

Det var det ene område, der gav mange penge. Hvad var det andet, der skulle give mange penge? Det var merværdiafgiften. Det er rigtigt, som det er fremgået her i dag, at vi i venstre var stærkt betænkelige ved at forcere behandlingen i tinget af merværdiafgiften. Vi mener og mente også da, at en reform i vor beskatningspolitik af så vidtgående indhold ud fra saglige hensyn krævede rimelig tid til overvejelse både i det høje ting og i befolkningen. Alligevel afviste vi ikke den højtærede finansministers og regeringens opfordring til at forsøge at træffe en principbeslutning med det formål at gennemføre merværdiafgiften allerede med virkning fra 1. oktober. Mig bekendt afviste vi på intet tidspunkt — heller ikke da de meget omtalte forhandlinger holdt op — at lade dette indgå i de videre forhandlinger på trods af vore efter min mening sagligt begrundede betæneligheder derved.

Dette forudsatte naturligvis, at der måtte træffes de tilsvarende fornødne principaftaler om det, som skulle være modstykket i næste omgang, den skattereform, som alene var mulig gjort gennem en omlægning